

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Temmuz 2012

Sayı: 169

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Türkiye ve Suriye emekçilerine büyük görev düşüyor!

Yakın zaman içinde Türkiye ile Suriye hükümetleri arasında muhteşem dostluklar oluşmuştu şimdi sınırda, silahlar çevrilmiş durumda. Ortak bakanlar kurulu toplantısı, iki ülke arasında vizenin kaldırılması, ortak ticaretin üst seviyelere gelmesi gibi gelişmeler oldu. Esat ile Erdoğan ailelerinin birlikte tatil yapmaları her iki halkın hafızalarında. Ne oldu da kısa zaman içinde her şey ters yüz oldu? İlk akla gelen ABD'nin Ortadoğu politikası gereği artık bu kadar yakın olmaları gerekmediğidir.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Hepimiz Hafız Esat'ın ve iktidarı devrettiği oğlu Beşir Esat'ın politikalarının esasında bir değişiklik olmadığını biliyoruz. Erdoğan zamanında, bu politikaların ortağı olmuştu. Çünkü her iki iktidar da işçilerine, Kürtlerine benzer baskıyı uyguluyor; uygun gördüğünde katliam yapıyor, sorgusuz cezaevine atıyor, toplumu denetim altında tutuyordu. Ülke gelirinin büyük bölümü, küçük bir azınlık arasında paylaşılıyor. Bunlar herkesçe bilenen gerçekler. Baas ile AKP, bu politikalar temelinde dostluk kurdular, güzel de yürüttüler.

ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları gereği Esat'ın iktidarı tehlikeye girdiğinde Erdoğan-Esat dostluğu en üst seviyede idi. İşte o zaman, hiç hesap vermeden "komşularla sıfır sorun" politikasından geri dönüş yapmak zorunda kaldı. Çünkü ipler, ne esip gürleyen başbakanın ne de yüzündeki sırıtmayla sözde bu dostluk siyasetinin mimarı olan dışişleri bakanının elinde, ipler ABD'nin elinde.

Erdoğan'ın hızla, düşmanlık ve iç savaşın parçası olması gerekiyordu. Böylece batılı dostlarının desteğiyle iktidar olmayı sürdürebilir. ABD başkanlık seçimiyle meşgul, Avrupa Birliği kriziyle boğuşuyor. Yani kimse Suriye için göstermelik toplantılar dışında risk almak, çaba göstermek istemiyor. Bu nedenle Esat yönetimini devirme işi Erdoğan'a ihale edildi. Bu iş için gerekli para, 10 milyar dolar, hükümet çevrelerinin açıkladığı gibi Katar ve Suudi Arabistan'dan geliyor. İhaleye gönüllü olan hükümet, Suriyeli muhalifler gelmeden çadırlar kurdu, yemekler pişirildi. Muhalifleri beklemeye başladılar.

Ancak Erdoğan, Suriye iktidarının yanında yer alan Rusya, Çin ve İran'ı hesaba katılmadan karavana attı. Şimdi taraflar, Suriye üzerinden çıkar kavgası verirken ezilen Türkiye ve Suriye işçi sınıfı olacak. Şimdiden binlerce Suriyeli ayaklar altında eziliyor. Esat rejimi gidecek olsa bile çıkarlar için yapılan manevralar, kitlelere büyük zarar veriyor.

Eskiden Suriye, Türkiye devletinin muhaliflerine destek veriyordu, şimdi tersine döndü. Suriye'nin askeri uçağı düşürmesi düşmanlık oldu. Halbuki iki ülke arasında, kendi muhaliflerini öldürmek üzere yapılan anlaşma var ve buna göre birbirlerinin sınırlarını geçebiliyorlar. Nitekim bu anlaşma şimdiye kadar sorunsuz uygulanıyordu. Hatta orman yangınını söndürmek için bile sınırlar geçiliyor. Medyanın, siyasilerden önce savaş çığırtkanlığı yapması, hükümetin askeri gösteriye başvurması kabul edilemez. Savaş veya çatışma ve getireceği baskı ortamı her şeyden önce Türkiye ve Suriye emekçilerini vuracak.

Büyük kapitalist devletler, krizden kurtulmak için pazar paylarını büyütme istiyor, Ortadoğu'ya barış ve demokrasi getirmek değil. Bölgede değişen iktidarlara bakıldığında daha gerici yasalarla yönetme arzusunu görebiliriz. Büyük şirketlerin kazançlarına dokunulmadığı gibi daha rahat cirit atıyorlar. AKP tüm oyunlarına rağmen Ortadoğu'dan hiç pay alamayabilir. Erdoğan'a karşı başlayan uluslararası kampanya bunun bir işareti olabilir. Bu nedenle hem hükümetin hem de batının düşmanlık ve çatışma yaratan oyunlarına karşıyız.

Suriye'de Türkiye de dahil büyük devletler tarafından desteklenen iki taraf arasındaki şiddet uzadıkça kitlelerin ödediği bedel artacak. Suriyeli emekçilerin, kan emicilere fırsat vermeden kendi iktidarları için mücadele etmeye güçleri vardır. (04.07.2012)

Emekçinin Gündemi

Tüm dünyada mali sistem birbirine bağlı

Merkaz Bankası Başkanı; ekonomik durumun çok iyi olduğunu, hatta enflasyonun hedeflenenden düşük olabileceğini söyledi. Bu açıklamanın yer aldığı gazetelerde ABD ve İngiltere'de bankalara yönelik olarak süren faiz soruşturmasında, en büyük bankaların yönetici ve çalışanlarının kâr etmek için nasıl dolap çevirdiklerinin belgelendiği haberi de vardı.

Türkiye'de var olan ya da Türk bankalarında yüksek oranda hissesi bulunan bu bankalar, tüm dünyada geçerli olan bankacılık faiz verme oranlarını belirliyor. Bu 18 uluslararası bankanın, vurgun yapmak için kullandığı para miktarı 306 trilyon dolar. Bir avuç bankacı, bu kadar büyük para ile oynuyor ve de Türkiye'deki her bankanın verdiği en küçük kredinin faiz oranını bile belirleyen genel faiz oranlarını (LİBOR deniyor) belirliyor. Daha şimdiden iki banka, çalışanlarının bir avuç vurguncu için sahtekarlık yaptığını, faiz oranlarını vurguncuların çıkarlarına göre belirlediklerini kabul edip tazminat ödemeye razı oldu. Ama buna rağmen Merkez Bankası Başkanı, sanki ekonominin ipleri kendi elindeymiş gibi bol keseden konuşuyor.

Türkiye'deki bankacılık sistemi tamamen uluslararası sisteme bağlı. Bankaların hisselerinin %54.5'i yabancı bankaların ve borsa şirketlerinin elinde. En çok yabancı hissesi olan banka ise %89 ile AKP

hükümetinin tüm kamu ödemelerini yaptırdığı, devlet bankası iken başbakanın damadının ailesine satılan Halkbank. Sadece bankalarda değil, farklı işkollarındaki işletmelerin de hisseleri, yüksek oranda yabancılar tarafından satın alınıyor. Mali sektör bu hisseler üzerinden, kârı sözkonusu olduğunda işletmelere doğrudan müdahale ediyor. Son olarak, hisselerinin %43'ü yabancıların elinde olan THY'deki işçi kıyımı ve grev yasağı buna örnektir. Binlerce işçinin çalıştığı, Park Elektronik, Aselsan, Migros, Doğuş Otomotiv, Arçelik, Netaş Telecom ve benzeri şirketler, elbette çalışan işçilerin veya buralarda üretilen ürünleri kullananlar açısından değil, hisse senedi sahiplerinin çıkarlarına göre yönlendiriliyor.

Bunun anlamı Türkiye ekonomisinin, tüm dünyaya hakim olan kapitalist kâr ekonomisinin tam içinde yer aldığıdır.

Avrupa'da bankaların notu kırılırken, iflaslar olurken Türkiye'de bankalar %17 büyüdü, net faiz geliri %32 arttı.

Bu artışın nedeni, Avrupa'da krize rağmen vurgun yapmaya devam eden mali sektörün, Türkiye'yi de en az o kadar, hatta daha fazla kârlı görmesi ve parasını getirmesidir. ABD ve Avrupa Merkez Bankaları, kriz nedeniyle para basıp ülke bankalarına %1 civarında faizle dağıtıyor, onlar da bu parayla %9 ile %15 arasında faizle para toplayan Türk devletinin hisse senetlerini

satın alıyorlar. Para sonuçta Merkez Bankası üzerinden bankalara dağılıyor. Böylece uluslararası bankalar, iki kez kazanmış oluyor. Hem doğrudan devlete para verirken hem de bankalarda hisseleri olduğu için.

İşte hükümetin övündüğü bankacılık sistemi özünde böyle işliyor. Elbette uygulamada çok daha karmaşık çünkü gerçeklerin anlaşılması istenmiyor.

Genel olarak, uluslararası bankacılık sistemi gibi tek tek bankalar da, vurguncuların ve bir avuç mali sermayedarın çıkarına çalışıyor. Türkiye'de bankalardaki mevduat hesaplarındaki toplam paranın (696 milyar lira) yarısı 45 bin kişinin elinde. Yani 45 bin kişinin, kişi başı 7 milyon liradan fazla parası varken buna karşılık bankada parası olan, geri kalan 50 milyon kişinin, kişi başı parası 646 lira.

Tıpkı bankacılık gibi borsa da bir avuç vurguncunun elinde. Gerçekte 500 bin kişi kabul edilen vurguncuların borsadaki payları 52 milyon lira (%37 civarında), 7 bin civarında yabancıların payı ise 86 milyon (%62 civarında).

Fabrikalarda, işyerlerinde üretim, bankacılar üzerinden yürüyor. Bankacılık, mali sektör, üretimin destekçisi değil, önünde yer alıyor. Buna rağmen siyasetçiler ve onların emrindeki bir avuç üst düzey bürokrat, ekonomiyi kendilerinin yönlendirdiklerini söylüyor. Aslında gerçekte olan, onların bir avuç vurguncu tarafından yönlendirildikleridir. (03.07.12)

İş güvenliği yasasında eski tas eski hamam

Yaklaşık on yıl önce, ilk AKP hükümeti tarafından Avrupa Birliği'nin isteği üzerine hazırlanan İşçi Sağlığı ve Güvenliği Yasası çıktı.

İlk taslağa sendikalar, meslek odaları tepki göstermiş patronlar da “mağdur” edebiyatı yaparak işçi yanlısı bulmuşlardı. Halbuki burjuva gazeteleri bile “işveren ne derse o olacak” diyerek kanunun ne kadar patron yanlısı olduğunu özetlemek zorunda kalmışlardı.

Yeni yasa yürürlükte olan iş kanunundakiyle aynı. Yani iş güvenliği, patronun değil işçinin sorumluluğunda. Memurları da kapsamı dışında önemli bir farklılığı yok.

Kanuna göre işveren çalışan sayısına göre işyerinde hekim ve iş güvenliği uzmanı buldurmak zorunda. Bu madde ilerleme gibi görünse de bugüne kadar işin ve işyerinin bir parçası olan işgüvenliğinin gerekleri, artık işyerinin dışında bir hizmet haline getiriliyor. Yani patron, fabrikayı çalıştırabilir, üretime yapabilir, işgüvenliği hizmetini sonradan da alabilir. Çünkü bütün bu iş güvenliği hizmetlerinin yapılıp yapılmadığını denetlemek yine patrona ait.

Öte yandan alınacak tedbirlerin ucu açık olması patronlara sunulan bir başka kolaylık. İşyerleri, çalışma koşullarına göre Çok Tehlikeli (A) (maden, metal, yapı işleri), Tehlikeli (B) ve Az Tehlikeli (C) olarak ayrılıyor. Hangi işyerinin, hangi sınıfa dahil olduğunu ise Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı belirleyecek.

Bakanlığın belirleyeceği sınıflamaya göre işveren değerlendirme yaparak “gerekli görürse” düzenleme yapacak.

Kanunda işçilerin yararınaymış gibi görünen

maddeler de var. Örneğin işçiler kendilerini risk altında hissederlerse işin durdurulmasını talep edebilir. Ancak işveren “risk yoktur” derse işçiler çalışmaya devam etmek zorunda.

Kanuna göre hiçbir sağlık hizmetinin maliyeti işçilere yansıtılamaz. Eğer işçi meslek hastalığına maruz kalmışsa ne olacak? İşin burasına kanun karışmıyor! Ayrıca yasaya göre bir işçi, işyeri hekimine gidip sağlık denetimine girmeyi talep edebilir.

Ancak fabrikalarda durum tersine dönüyor. Çünkü birçok işyerinde doktora hatta tuvalete gitmek için bile şeflerden, amirlerden izin almak gerekiyor. Hatta hasta, raporlu işçiler işten atılıyor. İş kazası geçirdiğinde, meslek hastalığına yakandığında, işten atılma tehdidiyle çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Bu durumlar için işçiyi koruyan hiçbir ibare yok.

Öte yandan tüm bunlar sigortalı ve 10'dan fazla çalışanı olan işyerleri için geçerli. İş kanunundaki gibi bu sayı sınırlaması patronlara başka bir kıyak. Büyük fabrikalarda, inşaatlarda, madenlerde, taşeronlar, kayıtlı sayısını az çalışan gösterecek ya da işçileri alt taşeronlara bölerek, iş güvenliği masraflarından kurtulacak. Bu maddeyle kaçak çalışma da teşvik edilmiş oldu. Sözde, bu işyerlerinde işgüvenliğini Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı sağlayacak. Yani masrafı devlet üslenecek. Bakanlık, hangi işini hangi kadroyla düzgün yapıyor da bunu gerektiği gibi yapacak?

Kanun işçilere getirdiği haklar, fiilen işyerlerinde uygulanamaz. İşçilerin örgütlü olmadığı, devlet kurumlarının denetleme görevini yapmadığı bu düzende bu böyledir.

Yasanın bazı maddeleri 1 yıl, bazı maddeleri ise 3 yıl sonra uygulanacak. Bu da patronlara ayrı bir kıyak.

İş güvenliği yasasıyla birlikte şirketlerin kendi aralarındaki ilişkileri düzenleyen, onları uluslararası pazarlarda daha rahat hareket etmeleri için hazırlanan Türk Ticaret Kanunu da birkaç ay da hazırlandı ve yasalaştı. Bu birkaç ay içinde bakanlar, şehir şehir patronları dolaştı, toplantılar yapıp onlardan akıl aldı ve siparişine uygun yasa hazırladı. Örneğin eski yasada hapis cezası gerektiren 48 maddeden 39'unda hapis cezası kaldırıldı. Patronların para kazanmasını kolaylaştıracak bir yasa hazırlandı. Hükümet, iş güvenliği yasasını çıkartırken kaç tane işçiyle görüştü?

Tüm bu değişiklikler, çalışma koşullarının iyileştirilmesi için değil, patronların değişen kazanç ortamında rahat etmeleri için yapıldı. Patronların sadık hizmetkarı AKP'den, iş güvenliği yasasını gündemine bile almayan sözde solcu CHP'den bir şeyler ummak boşuna. Yasalar mecliste yapılsa da işçiler üretimden gelen, çoğunluk olmalarından gelen güçlerini kullanarak patronlara daha iyisini dayatabilirler. (01.07.2012)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Sorunlar devam ediyor

1 Mayıs'ta şovmen patron, kendi reklamı için işçileri emir komuta içinde yürütmüştü. DİSK'in, 15-16 Haziran direniş günü ve mücadelesini anma yürüyüş ve basın açıklaması ise sadece sendikanın çağrısıyla oldu. Bu nedenle işçilerin katılımı az sayıda oldu ama 1 Mayıs'takinden daha anlamlı ve önemli idi. En azından işçiler, kendi öz iradeleriyle katıldılar.

İşçinin sayıca az olmasını elbette sendikaya bağlamak gerekiyor. Çünkü işçiler, sendikanın işyerinde uyguladığı siyasetten rahatsızlar. Sendikacılar, rahatlıkla işçiyi işverene ispiyonluyor. Bütün bunları DİSK başkanı, şube yönetimi yapıyor.

Üç aydır ihale tartışması sürüyor. Son açıklamaya göre yeni işçi alımı şirketten değil, alt taşeron üzerinden yapılacak. Belediyenin bir çok biriminde taşeronlaşma sürüyor. Sendikayı denetiminde tutan patron, gün geçtikçe sendikalı işçinin çalıştığı alanı daraltıyor.

Son temsilcilik seçimindeki anti demokratik uygulamalar, işçileri çileden çıkardı. İşçiler, sadece aday oldukları için zor işlere ve gece vardiyasına sürüldüler. Daha iki ay önce imzalanan sözleşme uygulanmıyor. Büyük araçlarda üç işçi çalışacak maddesi üç ay geçmesine rağmen uygulanmıyor.

Bazı işçi arkadaşlar, asıl baskı ve keyfi davranan patron ve yönetim olmasına rağmen DİSK'e tepki göstererek, istifa ettiler. Oysa bu arkadaşlar, işçinin iradesine karşı DİSK'in

örgütlenmesinde öncülük etmişlerdi. Bu arkadaşlar, sendikanın tavrı dahil tüm sorunların işverenden kaynaklandığını bilseler, böyle bireysel hareket etmezlerdi.

Tüm sendikaların durumu aşağı yukarı aynı. İşçilerin sendika değiştirmekten, sendikasızlıktan daha önemli sorunları var. Tüm gücümüzle işçilerin işverene karşı bilinçlenmesi ve işyerinde kendi öz örgütlerini oluşturmasına çalışmalıyız. (Bir işçi, 27.06.2012)

Gıda

Sendikasız işçilerle çekişme

Teknik kısımda çalışan sendikasız iki işçi, sendikaya üye olmak istedi. Bu işçilerden biri 1.035 lira taban ücret alıyor, diğeri biraz daha yüksek. İşçiler, sözleşmedeki "sendikaya üye olan işçi, ücreti ne olursa olsun asgari ücretin %7'si oranında zam alır" maddesini okuduktan sonra sendikalı olmak istediler. Fakat işyeri temsilcisi, bu %7'lik zammın garantilemiyor; "büyük bir ihtimalle alırsınız" diyor. İşçiler üstelediğinde ise "işim var" deyip kaytarıyor. İşçiler, haklı olarak sözleşme maddesinin uygulanmasını istiyor. Fakat sendikacılar, bunun getireceği zorluğun, patronu üzeceğinin farkında.

Taban ücreti 1.035 lira olan kadrolu işçi, sendikalı olursa 886 lira olan asgari ücretin %7'si yani ayda 62 lira artış alacak. Sözleşmedeki diğer haklardan ve bundan sonraki sözleşmelerden de yararlanabilecek. Fakat bu

durumda, şu anda sözleşmeli olan işçilerin ücreti daha aşağıda kalacak. İşte sendikacılar sorun olan bir durum da bu.

Bu iki işçi ile sendikacılar arasında zam çekişmesi sürüyor. İşçiler, sendikacılar istimese de form doldurup üye olabilir ve verilmezse haklarını mahkeme yoluyla alabilir. Ama sendikacılar bu duruma düşmek istemiyorlar. Onları işlerini yapmaya mecbur etmenin yolu çok sayıda işçinin sendikaya ve patrona karşı bilinçlenmesidir. (Bir işçi)

İmam müdür

Militan müdür, kendi görüşünden olmayan işçilere baskı yaparak işten çıkartıyor.

Kendi bölümünde 10 işçinin çalıştığı müdür, yemek ve çay paydoslarında kadınları eğitiyor, dini kitaplar okutuyor; tespih çekerek dua ediyorlar.

Bunları yapmak istemeyen bir kadın, karşı geldi bizimle konuşup bu durumu anlattı. Müdür, günaydın dememesini, selam vermesini söylüyor, Madımak Oteli yangınından bahsediyor. Kadın işçi, "ben de onlardanım" diye cevap veriyor. Bunun üzerine bölüme gelen müdür, şefe, "ben görevimi yaptım, sen de görevini yap bizden olmayanları çıkar" diyor. Yani dini kuralları uygulamayan dinsizleri işten at, demek istiyor.

Bir senedir soyunma odası mescit oldu. Namaz kılanlar, dini kurallara uysalar, o pislik içinde namaz kılmazlar. Asıl amaç dini kullanıp baskı yapmak.

Buna işyeri yetkilileri de duyarsız kalarak destek veriyor. Burası işyeri, müdür Recep gitsin camide görev yapsın. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Evet, sorun çözülebilir! Ama kimin yararına?

Başbakan'la görüşen Diyarbakır milletvekili Leyla Zana, özetle şu önerilerini iletliğini açıkladı: “Uludere katliamı için devlet özür dilesin, Öcalan ev hapsine alınsın, ana dilde eğitim, Oslo süreci denen görüşmeler yeniden başlasın, KCK tutuklamaları bitsin.”

Söylenenler arasında konuşulmamış akla gelmemiş hiçbir şey yok. Hükümet çevreleri ve de Kürt çevreler bu görüşmeye önem gösterdi. Birinciler överek, ikinciler eleştirerek.

Başbakan daha önce de CHP yönetimiyle görüşmüş ve çözüm yöntemi önerilerine olumlu tepki vermişti. Görünürde hükümet çalışıyor. Elbette bizzet başbakanın “Kürt sorunu bitmiştir” demesinin üzerinden bir yıla yakın zaman geçmesine rağmen. Ancak öte yanda çatışmalar sürüyor ve evlerine tabutla dönen gençlerin sonu gelmiyor.

Zana'nın dile getirdiği talepler, AKP hükümeti tarafından birkaç günde gerçekleştirilebilir. Hükümetin, istediği her yasayı meclisten geçirme imkanı var. Nitekim patronların çıkarına ve hükümetin yayarına olacak her yasayı, bir gecede geçiriyor. Hatta hükümet, DTP'nin desteğini alarak, ki bu konuda destekleyeceklerdir, anayasayı bile değiştirebilir.

DTP tarafından, “çözüm için top başbakanda” açıklaması geldi. Oslo görüşmelerinde bir uzlaşmaya varıldığı ancak

AKP'nin uzlaşma maddelerine uymadığı terarlandı.

Leyla Zana, hükümetin düzenin yasal çerçevesindeki gücü ve yürüttüğü pazarlık konusunda yanılmıyor. O halde neden “çözüldü” denen Kürt sorunu çözülmüyor?

Çatışmalarda ölenlerin, acıları çekenlerin ezici çoğunluğu Kürt ve Türk yoksulları olsa da görüşmeleri, pazarlıkları onlar yapmıyor, onların talepleri dinlenmiyor. Kürt siyasetçiler, Kürt yoksullarını değil Kürt burjuvazisinin ve aydınlarının taleplerini ileri sürüyor tıpkı Türk hükümeti gibi.

Zana'nın hangi sınıfın çıkarlarını savunduğu taleplerinden belli: Kürt illerindeki yoksulluğu, batının iki katını aşan işsizliği, eğitim ve sağlık hizmetlerindeki geriliği dile getirmiyor. İleri sürdüğü siyasi talepler, karnını doyurma derdi olmayıp siyaset yapma imkanı olan Kürt orta sınıfının talepleridir.

Yani onlar da bu düzenden yer istiyorlar. İşte anlaşmazlık buradan geliyor. Siyasi sistemde yer kapmak, ülkenin zenginliklerinden, sömürü yoluyla üretilenlerden

belli bir oranda yararlanma ve yönlendirme olanağı verir. Türk burjuvazisi, olanaklarından bir kısmını Kürt burjuvazisiyle paylaşmaya razı ama Kürtlerin istediği kadarını vermeye yanaşmıyor.

Örneğin bölgesel asgari ücret uygulanırsa, bugün DTP buna karşı çıkıyor ama Kürt patronlar buna itiraz etmeyecek. Devletin her tür inşaatlarında, onbinlerce Kürt işçi, taşeron firmalarda, iş güvencesi, işgüvenliği olmadan ağır şartlarda çalışıyor, çalışacak. Kürt patronlar, en öndeki taşeron olmak istiyor. İhaleleri almak için siyasi sistemde olmak lazım.

Kürt sorunun temelinde Türk burjuvazisinin doymak bilmez kâr hırsı var. Geçmişte çıkarları için Kürt halkını katlettirdi. Bugün durum değişti. Şimdi yine çıkarları için bir şeyler vermeye razı fakat milyonlarca Kürde değil, bir avuç Kürt patrona ve siyasetçisine.

Bu nedenle Kürt sorunu, gerçekten de Zana'nın söylediği gibi bu hükümet tarafından çözülebilir. Ancak ortaya çıkacak sonuç Kürt emekçileri ve yoksulları için ne anlama gelecek, yaşamlarına hangi iyileştirmeyi getirecek?

Nasıl Türk emekçilerin bu düzenden bir beklentisi olamaz, Kürt emekçiler için de durum farklı değil. Emekçiler, düzenin siyasetçilerine değil, ulusal sorunlar dahil sınıfsal sorunlarını da çözmekte kendi güçlerine güvenmeli. (03.07.12)

Uluslararası Gündem

Yunanistan

17 Haziran seçimleri: Aynı siyaseti uygulayacak olan sağın başarısı

Yunanistan'daki son seçimi sağcı Yeni Demokrasi Partisi kazandı. Yeni Demokrasi Partisi en çok oy alan partiye verilen ek 50 koltuk ayrıcalığından yararlanarak toplam 129 sandalye elde etti. Onun hemen ardından radikal sol koalisyonu SYRİZA oyların yüzde 26.9'unu alıp sadece 71 koltuk kazandı. Bu iki parti de yüzde onluk ilerleme gösterdi. Sosyalist Parti ise yine oy kaybederek yüzde 12.3 oy ile 33 koltuk aldı.

Seçimlerde özellikle sağ partiler, Yunan burjuvazisi ve Avrupa Birliği liderleri, Yunanistan avro bölgesinden ve hatta Avrupa Birliği'nden çıkabilir tehditlerini ön plana sürerek bir gerginlik ortamı yarattılar. Buna ek olarak kitlelerde bıkkınlık büyüyor ve bunun yansıması olarak seçime katılım daha da azaldı (6 Mayıs'ta oy kullanmayan seçmen sayısı yüzde 34.9 iken bu son seçimlerde bu oran yüzde 37.5'e tırmandı).

Önceki seçimdeki genel gidişat daha da güçlendi. Örneğin aşırı sağ Chryssi Avghi (Altın Şafak), yüzde 6.9 oy ile 18 milletvekili çıkardı. Bu parti iki seçim dönemi arasında kendini hiç de "itibarlı" göstermeye çabalamadı. Parti lideri kışkırtıcı ve Yahudi düşmanı söylevlerini daha da artırıp "Meclis'e çeki düzen" getireceğini belirtti. Bu partinin sözcüsü bir televizyon programında bir SYRİZA temsilcisine bir bardak su fırlattı ve Komünist Parti'nin bir kadın milletvekiline tokat attı ve

ardından da "hakaret etti" iddialarıyla dava açtı! Daha da kötüsü, aşırı sağcı militanları göçmen işçilere karşı saldırılarını artırdı. Bu partinin yeniden 400 binden fazla oy alması durumun ne kadar çok kokuşmaya başladığını ve kitlelerin bir kısmının aşırı sağa doğru hiç çekinmeden yöneldiğini gösteriyor.

Diğer yandan Komünist Partisi (KKE) 6 Mayıs seçimlerine göre gerileyip oy oranı yüzde 4.5'e düştü ve sadece 12 koltuk elde edip 2009'daki seviyesinin de altına düştü. Bu oy kaybında KKE'nin Avrupa Birliği'nden çıkmak istemesi, oy vermeyenlerin artması, oyum boşuna gitmesin hesaplarıyla SYRİZA'nın tercih edilmesi gibi etkenler vardır.

Seçim sisteminden dolayı yüzde 3 barajının altında kalan partiler milletvekili çıkaramadı. Meclise diğer partiler dışında 2 tane küçük oluşum katıldı: Biri sağdan Bağımsız Yunanlılar, %7.5 oy ile 20 sandalye ve diğeri soldan Demokratik Sol %6.25 oy ile 17 sandalye kazandı.

Yeni Demokrasi Partisi 150 sandalye olan çoğunluğu elde edemediği için Başkan Samaras'ın, PASOK ve de ek olarak Bağımsız Yunanlılar ve Demokratik Sol ile yeni bir koalisyon kurması söz konusu. Böylece partiler arası pazarlıklar yeniden başladı. Diğer yandan ise Avrupa Birliği yöneticileri ve "mali pazarlar" durumu çok yakından izliyor ve en azından seçimlerde SYRİZA'nın en güçlü

oluşum olarak çıkamamasını memnuniyetle karşılıyorlar. Bütün bunlar, sonuç olarak yine aynı tipte bir koalisyon hükümeti ve ufak tefek farklılıklarla olsa da, aynı kemer sıkma siyasetini ve de seçimler öncesindeki aynı çıkmazı getirecek.

Yine de her şeye rağmen SYRİZA'nın evrimi yani 2009 seçimlerinde yüzde 6 oy alırken bu oranın yüzde 16'ya ve şimdi ise yüzde 26'a çıkması, burjuvaziyi hem bu oluşum nedeniyle ve özellikle de kamuoyunun evrimi açısından endişeye düşürebilir. Durum, her geçen gün daha da kötüye gidiyor. Resmi verilere göre bile işsizlik yüzde 22'yi ve ülkenin ikinci büyük kenti Selanik'te yüzde 27'yi aşmış durumda.

Yemek dağıtan çadırların önündeki kuyruklar giderek artıyor ve sağlıktaki durum tehlike çanlarını çalmaya başladı: Örneğin kronik hastalıkları olan insanlar, eczanelerde ilaç bulamıyor ve sosyal sigortalar da sağlık harcamalarını karşılayamayacak duruma düştü. Sürekli artan bu sefalet karşısında kitlelerin öfkesi giderek daha çok artıyor. Kitleler, sorumlu olmadıkları bu krizin bedeli ödemeye devam etmekten bıktı. LO (22.06.2012)

Ordu ve Müslüman Kardeşler rolleri paylaşıyor

Birkaç gün bekledikten sonra, Mısır seçim komisyonu, Adalet ve Özgürlük Partisi'nin, bilinen adıyla Müslüman Kardeşler'in adayı, Muhammet Mursi'nin başkanlık seçimini kazandığını açıkladı.

Mübarek'in düşüşünün ardından, Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi, on beş aydır "demokratik geçiş" olarak bilinen süreci yönetiyordu. Aslında Konsey, seçilenlerin kanadını daha önceden budamıştı. Anayasa Konseyi, aralık ve ocak aylarında yapılan ve içinde Müslüman Kardeşler'in yer aldığı İslamcı çoğunluğun aslan payını elde ettiği milletvekili seçimlerini iptal etmişti. Muhammet Mursi'nin seçildiği ilan edilmiş olsa da, iktidar yine askerlerin isteklerine bağımlı kalacak.

Tüm yorumculara göre, Müslüman Kardeşler'le askerler arasındaki ilişkiler, iktidarı paylaşan iki güç arasındaki ilişkiye dönüşerek yoğunlaşacak. Meclis yeniden toplanacak ancak Müslüman Kardeşler, sadece İslamcılardan oluşan bir hükümet kurmayacağına ve yasama da şeriat kurallarını esas almayacağına dair söz veriyor. Sonuçta hangi uzlaşmada karar kılınırsa kılınırsın, Mübarek'in gidişinden önce Mısır iktidarında olanlar devam edecek. Müslümanların çoğunlukta olduğu diğer ülkelerde olduğu gibi İslamcı partiler, camilerin çevresindeki mahallelerde etkilerini kullanarak ağ kuruyorlar ve devletin ilgilenmediği kitleler arasında, özellikle sağlıklı ilgili sosyal yardım rolü oynuyorlar. Müslüman Kardeşler, burjuva zenginler, doktorlar, mühendisler tarafından denetlenen birçok dinci militana dayanıyor.

Bu nedenle siyasi iktidarın kaldırılmasını elinde tutan ordu, gün geçtikçe Müslüman Kardeşler'e daha fazla göz yumabilir. Müslüman Kardeşler'in şehirlerde ve mahallelerde, bu şekilde tutunması, onları toplumsal denetimde bir güç haline getirirken kitlelerin mutsuzluluğunun, kontrolden çıkmış bir patlamaya yol açmasına engel oluyor. Kriz, Mübarek'in gidişi ile birlikte, Müslüman Kardeşler'in daha da güçlenmesine imkan tanıdı ve bu kez siyasi iktidarda hak iddia ediyorlar. Onların bu talepleri, ancak iktidarı, ordunun yüksek hakemliği altında başkalarıyla paylaştıklarında kabul edilecek. Öte yandan, Müslüman Kardeşler, İslam'ın ilk dönemlerine geri dönmeyi amaçlayan Sünni hareketi ile de rekabet halindedir.

Askerlerin de ötesinde başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerle de ilişkiler kurulduğu görülür bir şekilde ortada. ABD, orduya, kendisiyle işbirliği yapabilecek siyasetçileri sağlaması için bu dini partiye güvenebileceklerini ve Müslüman Kardeşler'in Mısır'da, çok eskiden, İngiliz gizli servisinin desteği sayesinde doğduğunu hatırlatıyor.

Askeri güç ile İslamcılar arasında, şimdilik az çok zıt olan işbirliğinin olduğu söylenebilir. Bu durum biraz Türkiye'deki duruma, Cezayir'in geçmişinde yaşananlara benziyor. Ordu laikliğin ya da Müslüman olmayan azınlıklara saygının garantörü olarak, kendini bir çeşit gerici karşıtı kale gibi sunabilir. Ancak aynı zıtlık, Türkiye'de de büyük ölçüde yapmacıktır. Çünkü iktidardaki ordu, İslamcılarının varlığını kolaylaştırıcı bir etkide bulunmuştu. Türkiye'de ordu İslamcılarını, sol hatta devrimci

fikirlerin gelişmesine karşı bir güvence olarak görüyordu.

Aslında, aynı durum; İslamcı partinin gelişmesine askerlerin yıllarca göz yumması, Mısır'da da yaşanıyor. Eğer askerler, bu partinin siyasi gücü tümüyle eline almasını karşı çıkıyorsa, partinin uzun zamandan bu yana toplumda iktidar olduğunu söyleyebiliriz. Bunun somut belirtisi Cuma günleri olanlardır: Cuma günü istisnasız bütün Kahire sokakları hoparlörlerle donanmış ve hatta bazı evlere yerleştirilen ses cihazlarından çok yüksek sesle camilerdeki dua ve vaizler aktarılıyor. Ek olarak son birkaç yıl içerisinde neredeyse bütün kadınlara başörtüsü dayatılmıştır. Buna tek istisna Hıristiyan kadınlardır.

İslamcılarının adaylarıyla ordunun adayları arasında, Mübarek'in gidişinden bu yana geçen on beş ayda, başkanlık seçimlerinde çekişme yaşanıyor. İktidar, kendini modernliğin temsilcisi gibi tanıtan ordu ile demokrasi yoluyla seçilmiş ve kendini halkın sesi olarak gören gerici parti arasında paylaşılmış gibi görünüyor. Kitleler, bu iki taraftan hangisinin kendileri için daha korkutucu olduğunu sorup, seçeneğimiz nedir diye sorabilirler.

Çünkü gerçekten de bu taraflardan hiç biri, Mübarek'in iktidarına karşı 2011'in Ocak ve Şubat aylarında dile getirilmeye başlanan demokratik ya da toplumsal talepleri temsil etmiyor. Mısır devrim daha gerçekleşmedi ve öyle görünüyor ki bundan sonra devrim, emperyalizmin ve burjuvazinin iktidardaki her iki kanadına da meydan okumak zorunda. LO (29.06.12)

Avro krizi: Spekülatörler işbaşında

Yunanistan'daki seçimleri sağın kazanmasının ardından 18 Haziran günü, Avrupa borsaları güne yükseliş ile başladı. Ancak fazla sürmedi ve gün sonunda Yunanistan borsası hariç bütün diğer borsalar günü düşüşle bitirdi. Basının aktardıklarına göre bu durum, yatırımcıların ne Yunanistan'daki seçim sonuçlarından ne de özellikle İspanya devletinin, İspanyol bankalarının çöküşü karşısında gerekenleri yapabileceğine güvenmediklerinden dolayı imiş.

Avrupa Birliği'nin "piyasalara güven vermek" amacıyla İspanyol bankalarını iflastan kurtarmak için 100 milyar avroluk yardım kararlarının etkisi çok fazla sürmedi. Şimdi artık, İspanyol devletinin kendisi borçlarını ödeyemeyecek

duruma düştüğü için mali pazarlarda yine endişeler başladı ve spekülasyon yapan bankaların çıkarları tehlikeye giriyor.

Medyanın mali pazarları ileri sürmekteki esas gerekçeleri, gerçekleri çarpıtmak içindir. Mali pazarların arkasında spekülatörler var ve onlar hiç de endişeli olmayıp kazançlarını artırmak için zemin hazırlıyorlar. Örneğin İspanyol devleti, 18 Haziran günü piyasaya 3 ve 5 yıl vadeli 3 milyar avroluk devlet tahvili sürdü ve bu tahvilleri satabilmek için büyük bedel ödedi: Geçen aya göre iki katı faiz ödemek zorunda kaldı.

Aynı gün, 10 yıl süreli İspanyol tahvilleri yan

piyasalarda ancak yüzde 7 faizle işlem yapabildi. Bu oran bir devlet için kısa vadede kaldırılamaz bir yük olarak belirtiliyor.

Bütün bu yaşananlar şunu gösteriyor: İspanyol tahvillerine sahip çevreler, bunları elden çıkarmak istiyorlar ama diğer yandan bazı banka ve spekülatörler, tıpkı tefeciler gibi sıkışanların durumunu fırsat

kitlelerin boğazı her geçen gün daha da sıkılacak.

25 Haziran günü Kıbrıs, resmen Avrupa Birliği'ne başvurup Yunanistan krizinden etkilenip iflas eşiğine gelmiş bankalarının kurtarılmasını istedi. Kıbrıs'ın kısa zamanda iflas edebilecek bankalarını kurtarabilmesi için en az 1.8 milyar avroya ihtiyacı var. Ayrıca Kıbrıs devleti de çok zor

durumda. Çünkü artık serbest mali piyasalardaki faiz oranları, yüzde 16'ların üzerinde seyrettiği için Kıbrıs devleti, borç para bile bulamıyor ve iflastan kurtulabilmesi için Avrupa Birliği'nin mali desteğine ihtiyacı var.

Kıbrıs'ın acilen 2 ile 10 milyar avroya

ihtiyacı var. Bu rakam, Yunanistan ve İspanya'ya göre küçük bir rakam gibi görülüyor. Ama Kıbrıs'ın yıllık GSMH'nin 17 milyar avro olduğu göz önünde bulundurulduğunda çok önemli bir rakamdır.

27 Avrupa Birliği üyesi ülke 28 ve 29 Haziran'da Brüksel'den yeniden avro krizine bir çare bulmak için acilen toplandılar. Çünkü Yunanistan, İspanya ve Kıbrıs'ın ardından İtalya'nın durumu da çok kötü ve avro bölgesinin tümü çöküş tehdidi altında. Alınan acil kararlar, daha öncekiler gibi hastanın ancak ateşi düşebilir, kesinlikle hastayı iyileştirebilecek kararlar değil! LO (29.06.2012)

İspanya'da iş bulma kurumunun önünde kuyruk oluşturan işsizler

bilerek, fahiş oranlarla borç para veriyorlar.

Bu çevreler, bu gibi uygulamalarla krizin daha da derinleşmesine yol açıyorlar ve üstelik de bunu gayet iyi görüyorlar. Ama yine de endişe etmiyorlar, güvence istemeye bile gerek duymuyorlar çünkü vurgun yaptıkları bu ortamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlar ve büyük kazanç elde ettikleri için umurlarında değil. Çünkü sonuç itibarıyla Avrupa devletleri ya direk olarak ya da Avrupa Birliği Merkez Bankası aracılığı ile istediklerini yerine getirecek ve vurgunları garantilenecek. Devletler, kitlelerden aldıkları paraları onlara aktaracak ve

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Küreselleşme ve işçi sınıfı enternasyonalizmi

Bu yazı, Lutte Ouvriere'in cumhurbaşkanı adayı Natalie Arthaud'un bir konuşmasının çevirisidir.

Diğer ülkelerdeki güncel olaylar üzerine alacağımız tavırlarda, kendimize her zaman, söz konusu olan ülkede, işçi sınıfının siyasetinin ne olabileceği, nasıl olması gerektiği sorusunu soruyoruz. Ve kendimizi, sadece bir dayanışma ile sınırlamıyoruz. Örneğin, Arap ülkeleri dahil belirli bazı ülkelerde, özellikle Tunus'ta ve Mısır'da baş gösteren ayaklanmaların, geçen yılın başında ortaya çıkan en önemli olaylar olduğunu düşünüyoruz. Ancak kitleler harekete geçerek, toplumsal değişimin ve devrimci durumun yolunu açsalar da, sadece bu yolu açmakla kaldılar.

İşçi sınıfı, toplum içindeki durumunu güçlendirmek için, sınıf mücadelesinin keskinleştiği dönemlerde, müdahalede bulunabilir, bulunmalıdır. Eğer hareket yeterince derinse, eğer kitleler yeterince kararlıysa, işçi sınıfını daha da ileriye, iktidarın işçi sınıfı tarafından alınmasına, devrime kadar gidebilir. Ancak, devrime doğru ilerlemek için, işçi sınıfının kendi sınıf çıkarlarının bilincinde olması gerekir. Politik iktidarı almak için mücadele etmeye hazırlanmalı, bundan toplumun ve ekonominin yönetimini almak için yararlanmalıdır.

Halbuki Tunus ve Mısır'da, kitleler henüz harekete geçmişken, demokrat küçük

burjuvalardan başlayarak, bir yandan birbirlerini "Arap devrimi" hakkında gürültüyle tebrik eden, diğer yandan ise daha da derinleşmeden, sadece Bin Ali ve Mübarek'i değil, aynı zamanda ordu ve devlet aygıtını da tehdit eden bu devrimi boğmak isteyen emperyalist ülkelerin yöneticilerine kadar uzanan bir çeşit koalisyonun nasıl çarçabuk oluşturulduğu görüldü. Ve bu herşeyden önce, yoksul kitlelerin, yerel ayrıcalıklı sınıfların, bunun da ötesinde emperyalist ülkelerin büyük

kapitalistlerinin zenginleşmesi için bu ülkelerin işçi sınıfını ve küçük köylülerini ezen ekonomik örgütlenmeye saldırılarından önce gerçekleşti.

İşçi sınıfı Tunus ve Mısır'da, bu olaylar sırasında bağımsız bir rol oynayamadı. Bir yılın sonundaki bilanço, elbette diktatör Bin Ali ve Mübarek'in iktidardan düşürülmeleri oldu. Ancak sadece bu iki ülkenin sömürülenleri, sosyal eşitsizliklere ve sefaletle dokunamamakla kalmadılar, aynı zamanda onların demokrasi düşleri de sınırlıydı. Herkes

tarafından demokratik değişimin simgesi olarak gösterilen Mısır'daki Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, Mübarek'in son başbakanı, eski bir general ile islamcı gerici hareket Müslüman Kardeşler'in bir temsilcisi yarıştı. Üstelik de bunlardan her biri devrimi temsil ettiklerini iddia ediyorlar!

Bizim enternasyonalizmimiz sadece basit bir dayanışma değildir

Bizim enternasyonalizmimiz, günümüzdeki kapitalist toplumun yıkılabileceği, bunun yerine, dünya çapında daha yüksek düzeyde örgütlenmiş, komünist bir toplumun kurulabileceği inancı üzerinde temelleniyor.

Gerici gerileme döneminin en ağır yönlerinden biri, geçmişte devrimci işçi hareketinin gelişimine katkısı olan enternasyonalizmin de gerilemesi oldu.

Cumhurbaşkanlığı seçim kampanyası boyunca bu konuda az da gerici saçmalıklar duyulmadı! Sağ ve aşırı sağ ikilisinin, söyledikleri çılgınca sözlerden söz bile etmeyeceğim ama bazı sol yöneticilerin küreselleşme karşıtlığı, korumacılık, ulusal sınırların gerisine çekilme gibi fikirleri, ilerici fikirler gibi sundukları da duyuldu.

Küreselleşme, yani dünyanın en ucra köşelerindeki

ülkelerin bile dünya ekonomisine dahil olmaları, farklı ülke ekonomilerinin tek bir dünya ekonomisi içine girmesini sağlayan işbölümü, insanlığın gelişmesinin önde gelen temel etkenlerini oluşturuyorlar. Ama tabii ki, küreselleşmeyi yaratan ve ondan ilk planda yararlanan kapitalist sınıftır. Sorun, küreselleşmeyi yani yüzyıllardan beri dünyanın değişik bölgeleri arasında dokunan sayısız ekonomik ve insani ilişkileri ortadan kaldırmak değil, aksine kapitalist sosyal ilişkileri ortadan kaldırmaktır. Küreselleşmeyi ortadan kaldırmak, yerçekimini ortadan kaldırmayı istemekle aynı oranda, büyük bir saçmalık. İnsanlık uçmayı, yer çekimini ortadan kaldırarak öğrenmedi. Ona, onu kullanarak hakim oldu. Küreselleşmeyi reddetmek, bütün bu insanların, kapitalizmi reddedip ortadan kaldırmaktan ve onunla mücadele etmekten kaçınmalarını sağlıyor.

Korumacılığa gelince, bunun en hoşgörülemez biçimlerinden biri, bir ülkenin ezilenlerini, diğer ülkenin ezilenlerine karşı koruduğunun iddia edilmesidir. Aslında, biri kadar diğerini de sömüren büyük sermayeden korumak gerekli.

O halde evet, Marx ve Engels, Komünist Manifesto'da «Bütün ülkelerin işçileri birleşin» şiarını ileri sürdüklerinde, ne basit bir ahlaki tavır alıyorlardı, ne de sadece bir dayanışma gösteriyorlardı. Yeryüzünün zenginliklerini ortaklaşa ve demokratik yöntemlerle işletebilmek için emekçiler, sadece dünya çapında güçlerini birleştirerek kapitalizmle etkin bir biçimde mücadele edebilir, büyük burjuvaziyi mülksüzleştirirler, üretim araçlarını toplumun ortak mülkiyetine sunabilirler, anlamına geliyor.

Enternasyonalı savunmadan komünist olunamayacağını hatırlatalım. Devrimci işçi hareketinin bütün temel fikirlerinin çarpıtıldığı, yozlaştığı, saçmalık derecesinde kendi karşısına dönüştürüldüğü bir dönemde yaşıyoruz.

Aynı zamanda, krizin, işsizliğin, fabrikaların, sahipleri tarafından maliyetlerin daha az olduğu ülkelere taşınması, yoksul ülkelerin emekçilerinin suç olduğu gibi iddiaları içeren, beyinlerimize saplamaya çalıştıkları dikenli teller var. Ya da belki de daha da kötüsü, örneğin burada, Fransa'da bile, emekçiler, kalabalık mahallelerde bir arada yaşasalar, aynı üretim bantında omuz omuza çalışsalar bile kökenlerine göre ayrılıp, karşı karşıya getirilmek isteniyor.

Burada da yine, resmi oturma izinleri olsun ya da olmasın, göçmen işçilerle dayanışmamız sadece bir dayanışma sorunu değil. Çünkü göçmen işçiler, işçi sınıfının bir parçası, bizim parçamız.

Emperyalist askeri müdahalelere hayır!

Hükümetin değiştirilip yenilenmesinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceği tek bir alan varsa, bu alan emperyalist politikadır. Hollande, diğer büyük güçlü devletlerin cumhurbaşkanlarıyla, kendinden önceki cumhurbaşkanının altında çalışan, aynı bakanlık hizmetlerini gören, görevlerine seçimle gelmemiş aynı yüksek düzeyli memurlar tarafından hazırlanan dosyalarla toplandı.

Hollande'ın, Afganistan'daki Fransız askerlerinin çekilmesi konusundaki kararı hakkında da epeyce büyük medyatik gürültüler koparıldı!

Hollande'ın özgünlüğü, bu bataklıktan, İngiliz ve Amerikalılardan biraz daha önce, Kanadalılardan ise daha sonra çekilmek olacak. Ve dahası! Sadece savaşan birlikleri geri çekmek sözkonusu.

Fransız ordusu, Afganistan'dan çekilse bile, Afrika kıtasındaki varlığını büyük oranda sürdüreceğini de hatırlatalım. Fransız burjuvalarına, Afrika'daki eski sömürgelerini yağmalamak amacıyla öncelik vermek için güven sağlamak üzere oluşturulan, Fransız emperyalizminin liderleri ile yerel liderler arasındaki suç ortaklığı varlığını sürdürürken, Sosyalist ekibin konuşmalarında Fransız Afrikasının sona erdiğine değinilmesinin ne anlamı var.

Ayrıca henüz iktidarda olmasa da, Sosyalist Parti'nin, Libya'nın bombalandığı dönemde buna hiç karşı çıkmadığını hatırlatalım. Sarkozy, Libya'yı sadece Sosyalist Parti'nin alkışları arasında bombalatmakla kalmadı. Bir yıl sonra, Libya'ya karşı yapılan bu müdahalenin bilançosu büyük bir fiyaskodur.

Bizler, sadece Dassault'un (Libya'daki ayaklanma sırasında ayaklananları bastırmak üzere kullanılan avcı uçaklarını üreten firma. Çn.) ve silah tüccarlarının kazanç sağladıkları Libya'yı bombalama hareketine muhalefet edenler arasında bulunmaktan övünç duyuyoruz.

Şimdiye kadar hiçbir emperyalist müdahale, müdahale edilen ülkenin ilerlemesini sağlamadı. O halde, bütün emperyalist müdahalelere hayır! LO (01.06.12)

Güncel... Güncel... Güncel...

Rio'da "Toprak Zirvesi"

Aydınların gözetiminde kapitalistlerin sorumsuzluğu

1992'de Brezilya'nın Rio kentinde yapılan "Toprak Zirvesi"nden yirmi yıl sonra, aynı şehirde, "Rio+20" ismiyle, somut hiçbir kararın alınmadığı yeni bir toplantı düzenlendi.

Toplantı, aralarında Fransız cumhurbaşkanı François Hollande da dahil olmak üzere katılan 130 ülkenin liderlerinden bazılarının en küçük bir karar dahi almadan nutuk çekmesine olanak tanıdı. Güney'in 77

ülkesinin, çevreyi koruma programlarına maddi yardımda bulunma isteğini, dünyanın en zengin ülkelerinin tümü birden reddetti. Bu yardım, 2017 yılına kadar 30 milyar dolardı ve

fazla gibi görünse de bu rakam, bankaları kurtarmak için piyasaya sürülen milyarların yanında hiçbir şeydi.

Bir önceki toplantıda zengin ülkeler, üretimlerinin %0,7'sini, yoksul ülkelerin gelişmesine yardım olarak ayıracakları dair verdikleri sözü de son yirmi yıldır tutmadılar. Üstelik söz konusu yardım, 1992'de Rio'da kabul edilen "21. yüzyılın temel eylem planı"nın "21 Ajandası" başlıklarından biri olmasına rağmen. 21 Ajandası,

aynı zamanda, "gıda güvenliğinin iyileştirilmesi ve gıda üretiminin artırılması" hedefini taşıyordu. Tarımsal üretimin artmasına ve teknolojik ilerlemenin tüm gezegenin doyurulmasına imkan sağlamasına rağmen açlık ve yetersiz beslenme azalmadı, aksine arttı.

Sorun ilk olarak satın alma gücünün yetersiz olmasında. Tahıl ürünleri

arazi yönetimi" ve yerel halkın arazi yönetiminde dikkate alınmasını düzenleyen "21 Ajandası" hedefi tamamen sözde kaldı. "21 Ajandasının" genel hedefi, "gezegende yaşayan herkesin yararına olacak şekilde tüm doğal sistemdeki, su kaynaklarını korumak ve yeterli düzeyde, kaliteli suyun sürekli olarak tedarik edilmesini, canlıları ve diğer doğal kaynakları da koruyarak" garanti

altına alınmasını sağlamaktı.

Kısacası, kapitalist ekonomiden beceremeyeceği, temel bir ihtiyacın karşılanması isteniyor.

Bu şartlarda, yine 1992'de Rio'da

üzerinde yapılan vurgunculuğun artmasıyla birlikte fiyatların hızlanarak artması, ihtiyaç duyanların, tahıl ürünlerine ulaşmasını daha da zorlaştırdı.

Yeni topraklar tarıma açıldı. Ancak bununla birlikte, o topraklar üzerinde vurgunculuğun da önü açıldı. Bütün bunlara büyük toprak sahiplerinin, kapitalist firmaların asalaklığının eklenmesiyle, topraklar, mülk sahiplerinin, büyük firmaların nakit elde ettiği bir alana dönüştü. Başka bir deyişle, sözde "sürdürülebilir

Birleşmiş Milletler bünyesinde iklim değişikliğiyle ilgili alınan kararların da lafta kaldığına şaşmak gerekiyor mu? İnsan faaliyetlerinin iklim düzenini tehlikeli bir şekilde tehdit etmesini engellemek için kapitalist düzenin kâr mantığına son vermek gerekiyor. Ekonomi, dünya ölçeğinde bilinçli ve bütün insanlığın ihtiyaçlarını karşılamak için yeniden düzenlenmeli. Ama Rio zirvesine katılanlar kesinlikle bu temel konuya değinmediler bile.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX - Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> - <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.